

La despenalització de l'eutanàsia

Dm, 18/02/2020 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

El 2004 van coincidir a les pantalles dues pel·lícules que, a parer meu, afrontaven de dues maneres molt diferents la manera de posar-nos davant l'eutanàsia. Una era "[Mar adentro](#)", d'Alejandro Amenábar, i l'altra "[Million dollar, baby](#)", de Clint Eastwood, totes dues basades en casos reals. Tot i que tothom me'n parlava bé, la primera la vaig trobar tramposa. En general, les pel·lícules (o les obres de teatre o de narrativa) que pressuposen un marc mental de bo i dolent, de manera que el dubte sobre el que es considera bo et fa dolent (o carca, en aquest cas), cada vegada m'emprenyen més, fins i tot en el supòsit que, com em passava a mi, estigui predisposat a "anar amb els bons". No m'agrada que em prenguin per imbècil, sobretot si pago. Ja arribaré jo solet a les meves conclusions, si vull. O, si em calen sermons, ja aniré a missa, no al cine. No, el debat sobre l'eutanàsia no va de bons i dolents.

En canvi, en la *pel·li* de Clint Eastwood el plantejament moral em va semblar molt més honest. El seu personatge més aviat està en contra de l'eutanàsia, però encara hi ha una cosa que el pot més, que el desarma: l'amor incondicional a la noia a la qual entrenava, paralitzada i sense cap més expectativa vital que romandre així. I la noia li demana que l'ajudi a morir. El procés per respondre-li, el *discerniment*, és dels moments més interessants. ¿Què preval, èticament: la resposta a la demanda de l'altre o la moral? ¿I, si al damunt, la resposta que demana l'altre no és pas la que tu prendries per tu ni per ningú?

I aquests dies que les Corts espanyoles han acordat debatre la despenalització de l'eutanàsia, amb els vots en contra *tan sols* del PP i Vox, a banda de la moral i l'ètica, s'hi suma una pregunta política: ¿ha de continuar penalitzant-se?

Els catòlics i l'eutanàsia

En el món catòlic, i no només en ell (el Partit Comunista portuguès, per exemple, ha votat contra una llei similar), hi ha una predisposició contrària a la despenalització. Si fugim del debat maniqueu, com demanava al principi, i si prescindim de les enquestes (àmpliament favorables), crec que ens hauríem de prendre seriosament les crítiques. Qualsevol tema relatiu a la interrupció de la vida és seriós i, lògicament, sigui quina sigui la decisió política i final, sempre tindràs la sensació de no haver-ho fet prou bé. "Un estat democràtic només és democràtic si té mala consciència", diu sempre en Joan-Carles Mèlich.

Però també en el món catòlic hi ha hagut les reflexions més interessants sobre aquest tema, no sense problemes *episcopals*, tot sigui dit. Parlo de les reflexions

del P. Francesc Abel, EPD, al capdavant de l'Institut Borja de Bioètica, especialment del [manifest](#) que ell mateix va promoure, junt amb altres eminents investigadors i pensadors, ara fa quinze anys. Allà s'hi demanava, en cas d'una possible despenalització, que es complissin una sèrie de requisits, incidint, precisament en la dignitat humana que els partidaris de la legalització de l'eutanàsia al·leguen de forma preferent. Perquè seria indigne, també, qualsevol ús abusiu d'aquesta extrema mesura.

Aquest diumenge llegíem a missa aquest text: "Si tu vols, guardaràs els manaments: ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà" (Sir 15, 15-17). Pensava que, de fet, la invitació de Déu a seguir-lo, es basa inexorablement en la llibertat individual. En el cas que una persona estimada decideixi, davant l'única expectativa de la mort, de situacions insuportables i irreversibles, que ha arribat l'hora de morir, i ens demana d'ajudar-la, ¿li privarem, preses totes les precaucions, de fer un acte lliure que no fa mal a ningú més en nom de la nostra fidelitat al Déu de la creació i de la vida? ¿No era Jesús mateix qui va dir-nos que posar-se al servei dels més febles, incondicionalment, és la manera de conèixer el Pare? ¿Que potser ens pensem que arribarem al Judici sense cap remordiment?

Per tot això, i si recull totes les garanties possibles, sobretot el compromís d'acompanyar de totes totes les persones que es troben clarament en la fase final de la seva vida, humilment em sembla bé recolzar aquesta iniciativa parlamentària.